

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๙

อย่าวุ่นเรื่องโลกเกินไป

ข้างในก็ให้ตั้งหน้าตั้งตาภาวนา อย่ามาวุ่นเรื่องโลกเกินไป เมื่อคืนวานก็เห็นเปิดไฟดูเรื่องของเขาทางกรุงเทพ เห็นเปิดไฟจ้า เรามาถามดูเกี่ยวกับเรื่องมีอบ มาดูอะไรที่คุณสนธิพูดเราก็ไม่ทราบนะ จะมาปรึกษาหารือกับเราหรือขออนุญาตจากเราไม่มี เมื่อคืนวานนั้นนะ เห็นมาเปิดจำอยู่ นี่ เรามาถามดูว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับมีอบ ๆ แม็บ ๆ ว้างัน เห็นเปิดไฟอยู่ มาเปิดขึ้นมาในกลางวัด

ถ้าเป็นเรื่องธรรมล้วน ๆ ไม่มีปัญหา แต่เรื่องโลกล้วน ๆ เข้ามาอยู่ในวัด เฉพาะอย่างยิ่งวัดกรรมฐาน ควรจะปรึกษาหารือกับเรา คือต้องขออนุญาต จากปรึกษาหารือแล้วขออนุญาตจากเราแล้วค่อยเอามาตั้งตรงนี้ เพราะเป็นเรื่องโลกล้วน ๆ ไม่ได้มีเรื่องธรรมใช้ใหม่ละ ไม่มีเรื่องธรรม พระเอามาไว้ในวัดขัดข้อง ผิด พระไปเกี่ยวข้องผิด นี้วัดป่าบ้านตาดก็ผิดมาแล้ว เราก็อนุโลม เรื่องมันเป็นไปแล้วนี้ เรามาเห็นมันเปิดอยู่แล้ว โดยที่เราไม่ทราบเลย นี่ละมันค่อยๆ ลุกเข้ามาอย่างนี้ เราก็อนุโลม ก็เฉยไปเลย มาดู ๔ ทุ่มยังเปิดกันอยู่

เมื่อค่ำวานนี้ตอน ๖ โมงเย็น เห็นคนแฟนพ่าน ๆ เข้ามานี้ เป็นเวลาเราด้อมออก เราจะออกไปดูข้างนอก ๖ โมงเห็นคนแฟนพ่าน ๆ เลยถาม มาอะไรกัน ไม่กล้าตอบเรา เรายังไม่คิดถึงเรื่องที่เขาจะมาดูอันนี้ซ้ำอีกนะ เขาจะมาซ้ำของเขาอีก เราดูเอา แล้วเราก็ออกไปข้างนอก พอกลับเข้ามาเห็นคนมาแฟนพ่าน มันมาอะไรกันอีก มาทราบว่าเขาจะมาซ้ำอันนี้ของเขาอีก ที่นี้เอาละนะ บอกให้เลิก ปิดทันที เห็นใหม่ละ เพราะมันโลกล้วน ๆ นี่นะมาขุมยามอะไร

คนที่มาทำนี่ยังน้อยต้องปรึกษาหารือเรา มากกว่านั้นมาขออนุญาตจากเราถึงถูก นี่ผิดทั้งสองด้านเลย มาปรึกษาหารือก็ไม่ปรึกษา มาขออนุญาตก็ไม่ขอ แต่มาเห็นแฟนพ่าน ๆ อยู่ตามศาลานี้ คนเต็ม นี่เป็นยังงี้ผิดหรือไม่ผิด ท่านทั้งหลายที่มาอยู่กันเต็มศาลา ได้คิดบ้างหรือเปล่า มันผิดอย่างนี้ละ มันขุมยาม ๆ เข้ามาโดยไม่รู้ตัวเลย ต้องคิดทุกอย่างไม่คิดไม่ได้

ข้างในมันมากต่อมากคนเต็มอยู่นั้น มาภาวนาหรือมาไม้มาคูดุ หรือมายกโทษ ยกกรรมกัน ข้างในนั้นนะ เรานาน ๆ ก็ด้อม ๆ เข้าไป นี่ก็ไม่ได้ไปหลายวันแล้ว ตั้งแต่กลับมาจากกรุงเทพนี้ยังไม่ได้เข้าไปเลยข้างใน เพราะงานเราข้างนอกยุ่งตลอด เราจะเข้าไปเวลาว่างประมาณบ่าย ๆ นั้นแหละ ๔ โมงบ้างอะไรบ้าง เข้าไปก็เพียงผ่าน ๆ เฉย ๆ

ใครอยู่ที่ไหนต้องอยู่เพื่อบำเพ็ญธรรมนะ ไม่ว่าทางด้านโน้นด้านนี้อยู่ในเขตของวัดนี้ ให้ตั้งใจปฏิบัติกัน

พูดให้เต็มล้นเต็มส่วน ผู้หญิงนิสัยวอกแวกคลอนแคลนมากกว่าผู้หญิงที่เชื่อๆ เราไม่ได้ยกโทษ เราเกิดกับผู้หญิง แม่เราเป็นผู้หญิงเราเกิดมา อยู่มานานแล้ว ผู้หญิงนิสัยอ่อนแอ มักโยกคลอนเร็ว เดี่ยวโยกทางโน้นเดี๋ยวคลอนทางนี้ เดี่ยวยุแบบนั้น เดี่ยวยุแบบนี้ ส่วนมากเป็นผู้ชายไม่ค่อยเป็น เราไม่ได้ยกว่าผู้ชายไม่ได้เป็น เป็นเหมือนกัน แต่มีส่วนน้อยมาก ผู้ชายหนักแน่นกว่าผู้หญิง ผู้หญิงนี้มีอ่อนแอโยกคลอนได้ง่าย มักมีเรื่องยุ่งมากกว่าผู้ชาย แต่ไม่ได้ออกรัฐบาล รัฐบาลมีแต่ผู้ชายทั้งนั้น พวกตัวเป้งๆ ตัวลำค้ำย กินบ้านกินเมืองก็พวกนี้แหละพวกรัฐบาล

เราตำหนิผู้หญิงนี้ ผู้หญิงอยู่บ้านนอกคอกนาธรรมดาเขาไม่ได้มีเสียหายอะไร อย่างมากเขาก็เห่าใส่กันว้อแว้วๆ เท่านั้น อันนั้นมันไม่ได้เห่า มันกัดกินตับกินปอดของคนทั้งประเทศ นี่ผู้ชายนะ ส่วนมากต่อมากผู้ชายอยู่ในวงรัฐบาล ร้ายแรงมากผู้ชาย เราอย่าไปชมผู้ชายที่เดี๋ยวอย่างนั้นอย่างนี้ นี่หมายถึงชมทั่วๆ ไป แต่จุดใหญ่เป็นยังไง ผู้ชายละตัวสำคัญ เราต้องแยกแยะซิ อย่าให้โยกคลอน หูเบาใจเบา มองดูแต่เรื่องของคนอื่นไม่มองดูเรื่องของตัวเอง จากนั้นมาก็เกิดเรื่องแหละ ชุบๆ ชิบๆ มีตั้งแต่เรื่องหมากัดกัน ไม่ใช่เรื่องธรรมดาเรื่องธรรมนี้เสีย มักมีอยู่มากกว่าผู้ชาย

เฉพาะในวัดนี้เราปกครอง ในพระนี่ไม่มี พระที่จะให้เรายุ่งอย่างนี้ไม่มี ประการหนึ่งมันเด็ดต่างกัน กับพระนี่เด็ดแบบหนึ่ง กับทางฝ่ายครัวเป็นผู้หญิง ถ้าจะตีแรงมันก็จะตาย ตีเปียะๆ เป๊ะๆ ไปอย่างนั้นละ ทางพระทางผู้ชายไม่ได้ตีตุ้มเลย ถ้าเอาแล้วตุ้มเลย ควรไล่หนีไล่หนีทันทีเลยพระ เด็ดต่างกัน แล้วพระก็เรียกอยู่ตลอด ไม่ว่าข้อวัตรปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่าง ต่างองค์ต่างทำหน้าที่ของตนแล้วเข้าที่ภาวนาเจียบๆ พระนะ แต่โน้นไม่ได้เจียบอย่างนั้น มันเจียบแบบหนึ่งแล้วไปขึ้นอีกแบบหนึ่งอยู่ข้างใน ผิดกันนะ เราเป็นผู้ปกครองดู

การเก็บความรู้สึกนี้ ถ้าเป็นหลักใหญ่ที่เหมาะสมถูกต้องก็คือว่า ผู้ใหญ่ต้องเป็นผู้เก็บความรู้สึกไว้ได้มากที่สุด ไม่ได้ยิบแย็บออกมาง่าย ๆ เหมือนผู้น้อย อะไรๆ รับทราบๆ เก็บไว้ๆ ทั้งหมด ผู้ใหญ่ต้องเป็นอย่างนั้น จะเป็นวอกแวกคลอนแคลนเหมือนผู้น้อยไม่ได้ เราได้เห็นชัดเจนในเวลาเราปกครอง เหตุการณ์นั้นแหละเป็นเครื่องพรัสอนเราเองในตัว เราพรัสอนพวกลูกศิษย์ลูกหา แต่เหตุการณ์ต่างๆ ก็มาพรัสอนเรา เข้าใจไหม ให้เราเก็บสิ่งนั้นมาเก็บสิ่งนี้มาพิจารณาवलบลคุณหารดู ไม่ใช่มาฟังเฉยๆ นะ พิจารณา สมควรจะออกแง่ไหนมุมใดแล้วออกๆ ไปอย่างนั้นแหละ

เพราะฉะนั้นอยู่ข้างในนั้นให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติภาวนา อย่าไปมองดูโทษคนนั้นคนนี้ อย่ามองดีกว่า ให้มองดูโทษของหัวใจตัวเอง มันจะออกตรงนั้นละก่อน เพื่อน ออกที่หัวใจเรา มันคิดเรื่องนั้น แล้วสอดูคนนั้นดูคนนี้ นินทาคนนั้นนินทาคนนี้ ส่วนจะสรรเสริญคนนั้นคนนี้ไม่ค่อยมี มีแต่เรื่องนินทากันซึ่งเป็นเรื่องไม่ดีทั้งนั้น สำหรับผู้มาบำเพ็ญธรรมไม่ดีเลย อย่างนำมาใช้ ให้ดูตัวเองเป็นสำคัญมาก การปฏิบัติต้องดูตัวเอง มหาเหตุอยู่ที่หัวใจของทุกคน เรามาภาวนาให้ดูหัวใจเรา นั้นละดูถูกจุดแล้วระดับดับกันลงได้ที่ตรงนั้นๆ ถ้าดูภายนอกมันเหมือนไฟได้เชื้อ ลูกกลมไปเรื่อยๆ ถ้าดูภายในใจแล้วดับ

การแนะนำสั่งสอนพระเราก็ไม่ค่อยได้สอนเวลานี้ รู้สึกว่าพระห่างเหินต่ออรรถธรรมจากครูบาอาจารย์อยู่มากตั้งแต่อายุเรา ๘๐ ปีมาเราหยุด แต่ก่อนติดแบบมาเลย การสั่งสอนไม่ลดไม่ละ พออายุ ๘๐ แล้วก็ปล่อย มาขึ้นใหม่ก็ตอนชาติบ้านเมืองนี้แหละ ไม่เช่นนั้นก็จะไปเรื่อยๆ แต่นี้ตอนชาติบ้านเมืองมาขึ้น เราออกเป็นผู้นำเลยพลิกใหม่ เป็นนักเทศน์ไปเลยที่นี้ ที่นี้กลายเป็นนักเทศน์แล้ว เทศน์ทั่วประเทศไทยจะว่าไง ก็เลยหนักไปอีกแบบหนึ่ง เลยห่างเหินในการแนะนำสั่งสอนพระ

เช่นจะประชุมพระ อบรมสั่งสอนพระโดยเฉพาะเดี๋ยวนี้ ตั้งแต่อายุ ๘๐ ปีมาแล้วไม่ค่อยมี นอกจากมีวันสำคัญวันเข้าพรรษา ออกพรรษาไม่ค่อยได้เทศน์ วันเข้าพรรษาเป็นวันสำคัญ อบรมทุกปีถ้าวันเข้าพรรษา วันนั้นเป็นวันมีโอกาสอบรมพระเถรธรรมดาที่เราจะเรียกประชุมกันให้อบรมไม่ค่อยมีแล้วเดี๋ยวนี้ แต่ก่อนบอก วันไหนจะประชุมบอก ห่างกันอย่างนั้นละ พระก็ได้อาศัยฟังเทปบ้างอะไรบ้าง แล้วฟังเราพูดเล็กๆ น้อยๆ อย่างนี้ ได้เห็นอยู่ตลอด การเห็นก็เป็นอาจารย์อันหนึ่งสอน เป็นการเตือนอันหนึ่ง อย่างเราเห็นครูบาอาจารย์ มันหากเป็นอยู่ในจิตของใครของเรานั้นแหละ เป็นการเตือนอยู่ในตัว เมื่อได้เห็นครูบาอาจารย์อยู่เรื่อยๆ ถึงท่านไม่เทศน์ก็ตาม ทางสายตาก็บอกการพรั่สอนในตัวเอง ได้ระมัดระวังอยู่ตลอด

เดี๋ยวนี้การสอนพระห่างเหินมากละทุกวันนี้ พระก็หลังไหลเข้ามาเรื่อยๆ จะทำไง ที่ก็จำกัดสำหรับพระ รับผิดชอบ ๕๐ องค์ในวัดนี้ มากกว่านั้นเหลือเฟือ ที่พักที่อยู่ไม่สะดวก ถัดกันเข้าไป การประกอบความเพียรไม่สะดวก ต้องให้อยู่ในที่เหมาะสมๆ ทางด้านนี้ทั้งหมด เพราะฉะนั้นจึงไม่ให้ใครเข้าไปยุ่ง เข้าไปยุ่งไม่ได้ เขียนแล้วห้ามเข้านั้น เป็นทำเลขของพระภาวนา ส่วนในครัวไม่ได้ติดประกาศ เห็นแต่หน้าวัดว่า สถานที่ปฏิบัติธรรม ไม่มีกิจห้ามเข้า เขียนไว้นั้น แต่ข้างในเขียนกันว่ายังไงก็ไม่รู้ละ เปิดโล่งตลอดเวลาเรื่องหมกักกัน ไม่ได้เขียนไว้บ้างหรือ หือ เรื่องหมกักกันไม่ได้ติดไว้ตามที่

ครัวและทางแยกไหน ๆ เปิดโล่งตลอดเวลาเรื่องหมากัดกัน เราไม่ได้เขียนไปให้ส่งไปให้
เท่านั้นเรื่องหมากัดกัน มันไม่ใช่เรื่องบำเพ็ญธรรม

ให้ตั้งใจปฏิบัตินะ อ่ยวอกแวกคลอนแคลนเกินไป ผู้หญิงส่วนมากจิตใจ
อ่อนแออวกแวกคลอนแคลน ปกครองถ้าว่ายากแต่ไม่ยากใหญ่ ยากยิบๆ เย็บๆ
เหมือนปกครองเด็ก เข้าใจไหม ปกครองผู้หญิงเหมือนปกครองเด็ก คล้ายกันนั้นแหละ
ปกครองผู้ชายเหมือนปกครองผู้ใหญ่ มันหนักเข้าไปเป็นลำดับลำดับ เราเลยกลายเป็น
นักปกครองอยู่ในตัว แต่ละเอียดล่อไม่มีใครทราบ นี่พิจารณาหมดเลย อย่างวงรัฐบง
รัฐบาลเขาก็ว่าปกครองเขา แต่ก็ไม่มีพื้นที่เราจะไปสอดแทรกอยู่ในนั้น เรื่องราวเข้าไปทุก
ซอกทุกมุม แล้วเก็บไว้ๆ เฉย นอกจากถึงกาลอันควรที่จะออกแล้วก็ออกเอง

การปกครองสำคัญที่ปกครองใจตัวเอง ให้ปกครองใจตัวเองทุกคน ๆ ถ้าต่างคน
ต่างปกครองใจตัวเองด้วยสติ ระมัดระวังความคิดความปรงที่เป็นกิเลสอยู่เสมอแล้ว
เรื่องเหล่านี้จะไม่ออก แล้วภายในของเราจะค่อยสงบลงไปๆ นี่ละการประกอบความ
เพียรท่านประกอบกันอย่างนั้น วันนั้นก็พูดเพียงเท่านี้ละ ต่อไปนี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz